

Так сумно тут здавалось самотою

Володимир Свідзінський

Так сумно тут здавалось самотою,
А ти, дівчинонько, прийшла —
І стало так, неначе ти з собою
Ясного сонця принесла.

Дивлюсь — усі гроби травною густо вкриті,
В траві розбризкалась кульбаба золота,
Гілки вишень, в пахучо-теплім цвіті,
Схиляються до кожного хреста.

І скрізь життя, і все радіє, живши,
І все жадне буяти і цвісти...
А ти стоїш, головку похиливши,
Як анголь смутку й краси.